

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 23. Leto II.
V LJUBLJANI, 15. dec. 1901.

Izhaja
vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena
mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XXIII. zvezka:

	Stran
Recimo katero za prihodnje leto!	353
Petinštirideseto poročilo brat. vednega češčenja	356
V sveti noči	358
Ugovori zoper Marijino družbo	358
Sveti večer	359
Marija — rešiteljica	360
Brezmadežni Devici slava!	362
Večna molitev v lavantinski škofiji	362
Razgled po katoliškem svetu	363
Cerkveni razgled po domovini	365
Zahvale za uslišano molitev	368
Pozor	368

Listnica uredništva: Sedaj smo prejeli zopet toliko dopisov, da — četudi je zapisano skoro pri vsakem, če le mogoče, koj v prvi prihodnji številki — nikakor ne moremo vseh prinesiti, sicer bi bil list prepoln samih dopisov. Prihodnjič, upamo, pridejo vsi na vrsto. — Na pisma brez podpisa ne moremo nič odgovoriti in nič storiti; kdor kaj želi od nas, naj se podpiše.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 4

Postrežba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Deklica

vešča v kuhanju in vseh
domačih opravilih, posebno
pa še v pranju, želi stopiti
v kakem župnišču. Naslov
pove upavn. „Bogoljuba“.
2071 B 1—1

Recimo katero za prihodnje leto!

Zdaj h koncu leta se vsak časnik priporoča in ponuja svojim naročnikom in tistim, ki še niso, da bi postali. Zato ne boste zamerili, če je tudi „Bogoljub“, kateremu se sicer ponižnost spodobi, danes toliko neskromen, da se vam nekoliko priporoči in ponudi. Dovolite torej, da rečemo tudi mi katero za prihodnje leto!

Ko smo ustanavljali „Bogoljuba“, imeli smo namen, podati Slovencem cerkveni nabožen list, ki naj bi služil in ustrezal vsem tozadevnim zahtevam, ne samo za to ali ono pobožnost, ampak kolikor moč za vse, da bi imeli vse v enem listu združeno.

No, prvo leto nekaterim ni ugajal, češ da je bil revež preslabo oblečen. Je že tako, za reveža nikjer veliko ne marajo! — Seveda če bi bila uredniškova moč tako velika kakor so njegove želje, bi bilo koj izpočetka drugače. A urednik ni sam, ki ima pri „Bogoljubu“ govoriti, marveč so še drugi gospodje, modri in resni možje, ki so rekli: Ne moremo! Ne nese!

Cim smo pa videli, da ljudje reveža ne vidijo radi golega, je bilo takoj

sklenjeno, napraviti „Bogoljuba“ pisano suknjico, v kateri se bo lahko pokazal pred svetom. To se je tudi zgodilo. In tako si je „Bogoljub“ pridobil širom slovenske domovine precej dobrih prijateljev, ki ga radi sprejemajo pod svojo streho. Ze prvo leto smo dobili od mnogih strani poročilo in zagotovilo, „da ga težko pričakujejo in radi prebirajo“. Drugo leto, upamo, da je to bilo še bolj.

Pri vsem tem se pa mi dobro zavedamo, da „Bogoljub“ še ni tak, kakršen bi imel biti; ali: ni tak, kakršnega si želimo imeti. Vse to se bo pa polagoma zgodilo. Naša misel in želja iz vsega početka je bila in je, da list polagoma napreduje in se izpopolnjuje, dokler ne bo tak, da se od njega po pameti in pravici več zahtevati ne bo moglo.

List pa bo tembolj napredoval, čembolj bo raslo število naročnikov. Naročniki predvsem so oni, od katerih je odvisen napredek lista. Naročniki so listu moč in opora. — Zato vam povemo, dragi bralci, na uho vam povemo, da se ne bo predaletč slišalo..., da je „Bogoljub“ imel

preteklo leto še — denarno izgubo. Treba je namreč vedeti, da list tudi nekaj — stane; stane popir, tisk, razpošiljanje, in kdor nima s tem opraviti, ne ve kaj še vse stane in kaj vse je treba v račun vzeti. Samo poštnina za posamezno številko stane 24 kr., ostane za list samo še 56 kr., vsaka številka torej pride le na dobra 2 krajcarja! Za dva krajcarja, ljubček moj, dobiš komaj eno malo podobico srednje vrednosti, še „špic“ ne bo imela, nikar pa toliko papirja in branja! Treba je vedeti, da menda nikjer na svetu niso časniki tako poceni kakor sta naš „Domoljub“ in „Bogoljub“. To se pri nas premalo vpošteva pri presoji listov. Nemški časniki, ki imajo navadno po veliko naročnikov, so vsi dražji. Oni delajo dobičke; mi pa, kar dobimo od ljudi, to jim vse zopet nazaj damo; če treba, pa še malo navržemo!

Tako je, vidite, dragi moji! „Bogoljub“ je imel zgubo. No pa se nikar preveč ne ustrašite, prijatelji njegovi! Mi smo namreč to že naprej vedeli. A upali smo, da bo vsaj sčasom — morda že prihodnje leto — število naročnikov toliko poskočilo, da njegova denarna moč ne bo pod ničlo, zato smo si vzeli korajžo in ga napravili tolikega in takega, kakor ga vidite.

Zato se pa sedaj z upravičenim upanjem obračamo do vseh starih naročnikov, kakor tudi do vseh pravih prijateljev našega ljudstva, naj mu sežejo pod pazduho in ga podpro s tem, da mu prvič sami ostanejo zvesti, drugič da mu privabijo in pridobe še kolikor mogoče novih naročnikov, da bo mogel stati na svojih nogah.

Nam pa ni samo za to, da bi se ravno naš list sam močno razširil, — saj list ni sam sebi namen —; ampak nam je tudi za to, da bi se po listu dobro razširjalo. Kolikor več se bo dobro berilo bralo, toliko več se jih bo za dobro unelo. Vsak torej, kdor

razširja dober list, dela za razširjenje, za utrjenje bogoljubnega življenja, za razširjenje in utrjenje božjega kraljestva med Slovenci.

Vemo, o vemo dobro, da jih je še takih, ki „Bogoljuba“ postrani gledajo, ne-le kakšnih liberalcev — o teh še govorimo ne — ampak takih, ki pravijo, da so katoliški. Zdi se jim, da „Bogoljub“ ni niti posebno potreben, niti posebno koristen za „našo reč“. Tako mislijo, pa se motijo. — Če kdo želi političnim listom vspeha, če kdo spozna potrebo političnih bojov in si želi političnih zmag, tedaj jih gotovo mi. Kdor ima politično moč v roki, lahko silno pospešuje — ali pa zadržuje — dušno kakor svetno blagostanje ljudstva. Politični vspehi so podlaga vsemu drugemu napredku. Zato moramo hrepeneti in na vso moč delati za politično zmago nad verskimi nasprotniki. Ali pri političnih bojih in tudi pri zmagah ne smemo obstati, marveč moramo še dalje iti. Mi moramo ljudstvo h Kristusu pripeljati, da bo res Kristus zmagal, kraljeval in vladal nad nami. Le v Bogu utrjeno in vkoreninjeno ljudstvo bo res zanesljivo in neomahljivo.

In to lepo nalogo ima ravno „Bogoljub“, da pripravlja Kristusu pot v srcih Slovencev, ali da širi med Slovenci kraljestvo Kristusovo. Da bo Kristus kraljeval ne-le v našem javnem življenju, ampak tudi v naših srcih. Kaj nam sicer vsi drugi vspehi pomagajo! Ali kaj nam je pomagano s „katoličani“, ki sicer katoliško volijo, za cerkev pa ne marajo, zakramente zamenarjajo, k spovedi gredó na leto enkrat ali pa nobenkrat! S takimi ne pridemo daleč.

To bodi torej povedano onim, ki jim je „Bogoljub“ nekako odveč.

Mi pa bomo delali za ta lepi in vzvišeni namen po svojih močeh dalje. Seveda ne bomo nikdar vsem ustregli, saj tega, pravijo, še Bog ne more. Ta si želi več kratkočasnega, zabavnega berila, onemu je premalo strogo pobožnega branja; ta bi rad imel kaj več o Marijinih družbah, četrtemu je še to preveč, ker on ni v Marijini družbi, peti bi rad o tej pobožnosti kaj več, šesti pogreša zopet nekaj drugega. Tukaj nas vpraša eden: Ali se bo „Bogoljub“ ob novem letu kaj „zredil“?, tam slišimo nekoga: „Bejžte no, saj ljudje ne morejo toliko brati!“ Ti ubogi urednik, zdaj pa vsem ustrez!

Vemo, da ne bo nikoli vsem po volji, vendar bo lahko dobil vsaj nekaj zase vsak, kdor ima kaj okusa in veselja za pobožno branje. Naša želja je, da postani „Bogoljub“ tak, da bo primeren in vreden našega zelo razvitega verskega življenja. V to pa potrebujemo ne samo kritike, — dobrohotne svete radi sprejemamo, — ampak tudi sodelovanja, da bo več mnogovrstnosti.

Pa povejmo nekoliko, kaj mislimo drugo leto pisati!

Na željo, izraženo nam od pre mnogih strani, bomo prihodnje leto več pisali o Jezusovem Srcu, česar v tem letu nismo storili. — Ker ljudje vedno radi bero kaj iz življenja svetnikov, bomo — če bo ugajalo — pod skupnim naslovom: „Naši patroni“, prinašali kratke življenjepise svetnikov, ki se v naših krajih bolj časte. Večkrat smo namreč že slišali, da ljudje tudi o znanih svetnikih malo vedó; temu bi utegnili nekoliko odpomoči to, kar mi nameravamo storiti. — V prihodnje, upamo, bomo tudi rednejše kakor to leto imeli „Solo krščanske popolnosti“. Obenem bomo pogosteje kakor letos prinesli kako pobožno zgodbo, povest, da bo tudi nekaj bolj lahkega, kratkočasnega berila.

S pesnimi smo dobro založeni.

Naš brat Gervazij in sestra Elizabeta nas prav pridno zakladata, pa celo sloveči naš pesnik Silvin Sardenko se je iz lastne inicijative uvrstil med naše sotrudnike.

Obenem pa želimo prinašati poročila o verskem gibanju iz vseh slovenskih pokrajin oziroma škofij. Ker smo letos zastonj iskali stalnih poročevalcev, tem potom javno izrekamo svojo željo, da bi se nam hotel oglasiti iz vsake pokrajine, ozir. škofije po en gospod, ki bi hotel sporočiti nakratko v vseh važnejših pojavih v dotični škofiji, da bomo mogli biti — vsem enako pravični.

Predno sklenemo to pisanje, štejemo si v dolžnost, zahvaliti se vsem našim sicer maloštevilnim sotrudnikom za pomoč. Bog plačaj, pa tudi blagoslovi njih trud!

In zdaj se še enkrat obračamo do vseh, ki bodo to-le brali, s prošnjo: Priporočajte in razširjajte po svoji moči „Bogoljuba“! Storili boste dvakrat „bogoljubno“ delo. Vi, ki se vam je „Bogoljub“ v kratkem času svojega življenja priljubil, boste gotovo skrbeli zato, da vaš prijatelj ne bo prišel na boben, ampak da bo sam dobro podkovan in podprt od svojih naročnikov mogel krepko podpirati brate Slovence v veri. Zeljo, ki se je že velikokrat ponavljala, ponavljamo tudi mi: Vsak naročnik naj bi skušal pridobiti vsaj še enega naročnika! Če se to zgodi, potem smo pa že na konju. Potem bomo mogli prinašati tudi več samostojnih in izvirnih slik, dočim smo si jih doslej morali večinoma od drugod izposojati in smo le od milosti drugih živeli, ker slike so zelo drage.

Prav posebej se še obračamo do Marijinih družb. „Bogoljub“, sinovi in hčere Marijine, je še prav posebno vaš list, vaše „glasilo“. Ne pravimo: samo vaš, ampak: prav posebno vaš. Kakor smo že enkrat povedali:

Nemške Marijine družbe imajo svoj poseben časnik. Slovenci pa ne moremo tega, — vse naše delo bi bilo preveč razkosljano, če bi hoteli imeti za vsako reč svoj časnik — zato združimo več namenov v enem samem listu. In sicer združimo tako, da je kolikor mogoče vsem ustrezemo. Na smete namreč biti sebični, da bi hoteli, da naj „Bogoljub“ samo za Marijine družbe piše. Tudi drugim morate kaj dobrega privoščiti. A ne samo to, kjer je posebej zapisano: „Marijine družbe“, je pisano za vas, marveč tudi drugo, posebno še „Šola krščanske popolnosti“, ker v M. družbi si je treba za popolnost prizadevati. Če pa tudi je „Bogoljub“ pisan za vse, ste nam vi — ki ste posebno upanje naše domovine — še posebno na srcu in skrbi. Zato bomo po svoji moči delali na to, da bodo družbe vedno bolj to, kar imajo biti: Uzor, kolikor ga je mogoče doseči pri človeški slabosti in pri danih razmerah.

Zato se pa tudi vè, družbe, posebno zavzemite za „Bogoljuba“! Pravilno bi

bilo, da ga vsak družabnik in družabnica redno bere, — četudi ni naročen nanj. Naročenih pa naj bode seveda kar največ. V vsaki družbi, oziroma v vsakem kraju (vasi) naj se dobi en družabnik: prednik, prednica, svetovavec, svetovavka, ali kak drug goreč ud, ki naj bi nabiral naročnike na „Bogoljuba“.

In sedaj, ko smo — kakor se spodobi — pustili svojega starejšega brata „Domoljuba“ naprej, da je on opravil svojo reč in ponudil svoje telice in stroje in nevem kaj še vse, svojim nabiravcem novih naročnikov, razpisujemo tudi mi nagrado zanje, in sicer:

Kdor nabere in dokaže, da je nabral najmanj 5 novih naročnikov, ima pravico žrebat (lozati) za eno izmed sledečih daril:

En kip Brezmadežne, vreden 50 K, ali eno lepo sliko Jezusovega Srca, vredno 50 kron; ali krassen križ s svečniki, vreden 50 K.

Zdaj pa na noge, kdor jih želi imeti! Ne bo mu žal, kdor jih dobi.

Petinštirideseto poročilo brat. vednega češčenja.

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo!

Kako veličasten je presveti Zakrament! Lepšega, veličastnejšega ne nosi zemlja, kakor je tabernakelj s presvetim Zakramentom v katoliški cerkvi. Ta presveti Zakrament je solnce

vseh skrivnosti naše svete vere, je vir vseh nauk katoliške cerkve, iz njega zajema katoliška umetnost navdušenje za veličastne umetnine. Najpopolnejša, najgorečnejša molitev najde

tukaj svoje središče, tu je hrana naše duše na zemskem potovanju, ta sveti Zakrament je poroštvo našega enkratnega vstajenja. Kaj lepšega, kaj svetjšega si ne moremo misliti.

Ta presveti Zakrament je največje delo božje modrosti in vsemogočnosti, je krona vseh njegovih del, tu je ves Jezus z vsemi svojimi skrivnostmi. Ni čudo, da je ta presveti Zakrament magnet pobožnih duš, ki jih vedno nase vleče z vso svojo božjo ljubeznijo, vleče k sebi z vezmi svetega hrepenenja k svetemu obhajilu, k vednemu češčenju, k duhovnem občevanju z njim v svetem premišljevanju.

Ker je torej ta presveti Zakrament naše vse, središče cerkvenega in duševnega našega življenja, ker s tem presv. Zakramentom stoji in pade sv. katoliška Cerkev, ali bi ne smeli pričakovati, da bo Jezus v ta presveti Zakrament vstopil s svojo največjo slavo, da se bo obdal z vsem možnim veličanstvom? Toda, ako bi tako mislili, bi pokazali, kako malo poznamo pota Gospodova, kako malo poznamo njegovega duha. Ne z mogočnostjo, ne s slavo je prišel v ta presv. Zakrament, ampak reven in ubog, kakor je prišel na svet. Tiho in mirno biva tukaj, kakor nekdanj v Nazaretu, nikomur se ne vsiljuje, ampak le čaka, da ljubezen naša srca semkaj pripelje. O neskončna modrost, o večna ljubezen, kdo te more razumeti! S koliko ljubeznijo bi se ti morali bližati, s koliko gorečnostjo te častiti, s kolikim veseljem zajemati iz tega neusahljivega studenca vse, česar za dušno življenje potrebujemo.

Toda z veliko dušno žalostjo moramo vprašati, kako ravnajo mnogi nehvaležni kristjani s svojim Bogom v tem Zakramentu? Bogu bodi potoženo, nekateri delajo le na to, da rano tega dragocenega Srca še bolj razširjajo. Z veliko žalostjo moramo omeniti, da se je prav v naši deželi letošnje leto Jezusu v tem zakramentu godila grozna nečast z bogoskrunskimi ropi, katere so nečloveška srca izvršila v nekaterih naših cerkvah. Kdo ve, čemu so se presvete hostije zlorabile; kdo ve, kakšna nečast se je godila našemu Zveličarju! Da, res je, življenje presvetega Zakramenta je življenje vednega trpljenja. Trpljenje presvetega Zakramenta je samo na sebi velika skrivnost. Tu je neskončno veličastni Gospod, toda skrivnostno

trpeč. Mnogotero je to trpljenje žaljene ljubezni. Ko je postavil ta Zakrament, je vedel, da ne bo tako ljubljen, kakor zasluži. Toda človeški otroci bi ga morali vsaj toliko ljubiti, kolikor ga morejo, ali vsaj žalovati bi morali, da ga ne smejo bolj ljubiti. Pa kaj vidimo? Nekateri ga zatajijo v tem Zakramentu, nočejo ga poznati; drugi ga nočejo poslušati, kadar jih k sebi kliče; zopet drugi prihajajo k njemu, toda zato, da ga skrunijo in žalijo z božjimi ropi; ropajo ga, ne zaradi njegove lepote, o ne, kajti mečejo ga po tleh, ampak da ga prodajo za nekaj srebrnikov, kakor Judež. On noče, da bi ga varovali angeli, noče se varovati sam, ampak prostovoljno se da v roke svojim sovražnikom, ker upa, da ga bodo prav zaradi takega žaljenja drugi še bolj ljubili in mu za to grozno dejanje zadoštovali.

Da, zadostovati moramo Jezusu v presvetem Zakramentu, kolikor le moremo. To je eno najlepših, najzaslužnejših opravil udov bratovščine presvetega Rešnjega Telesa. Naj ne mine noben dan, ali vsaj noben teden ne, da bi Jezusu s kakim znamenjem ljubezni, s kakim obiskom, s kako molitvijo ne zadostili. O koliko imamo zadostovati ne le zaradi žaljenj, katere mu povzročujejo drugi hudobai brezverni ljudje, marveč tudi za lastne grehe, za lastno žaljenje. Kakor prijetno dišeče kadilo naj se vzdigujejo proti nebu zadostovalne molitve iz našega srca pred prestol božje ljubezni. Kako lepo je zadostovanje! Kako srce ogrevajoča je zadostovalna molitev! Kaj je lepšega in veselejšega, kakor če v srčni žalosti prosimo odpuščanja, mu zadostujemo za naše in tuje razžaljenje! Kako tolažljivo je bilo za žaljeno Srce Jezusovo, kadar so se udje bratovščine vednega češčenja zbirali k zadostovalni molitvi pred presvetim Zakramentom. Da, te ure bodo z zlatimi črkami zapisane v bukvah življenja!

Hvaležni moramo biti Bogu, da je tudi preteklo leto toliko pobožnih duš molilo pred presvetim Zakramentom in da se je število častilcev zopet znatno, skoraj za tritisoč udov, pomnožilo. Vsem tem častilcem naj dobrotno Srce Jezusovo podeli tiste milosti, katerih potrebujejo za sveto življenje in srečno smrt!

(Konec prihodnjič.)

V sveti noči.

Zavladala je sveta noč.
Božični mir objel je hrib in plan,
snežena plast pokriva vso ravan.
Nad manoj širi se neba obok,
Gospod postavil je ta slavolok.
Zazrem se vanj in gledam in strmim,
in štejem zvezdice, ki tam migljajo;
čimbolj jih štejem, več jih še dobim,
ob čudu tem mi ustne šepetajo:
Kako si krasna sveta noč!
Nebo proslavlja te na moč.
In gledam še in duša se raduje,
iz misli mnogih se mi misel snuje:
Ko božji Sin se v hlevu je rodil,
vodilno zvezdo Večni je poslal,
da rod človeški njega bi dobil,
ki za človeštvo človek je postal.
Kaj pa pomeni zdaj teh zvezd nebroy?

O, še nocoj
nebo razveži to skrivnost! — —
Ob mislih teh globoko se vtopim,
da v dnu srca odgovor si dobim,
O da, že znam —
glasno si koj odgovor dam:
Ko se Mesija je rodil,
le eden Betlehem je bil;
a zdaj je „Betlehem“ povsod,
kjer na oltarju Jezus biva;
zato je zvezdic polen svod,
ki vsaka svit na hlevček zliva.
Pod vsako zvezdo je oltar,
zato se predenj vsiplje žar.
Ker tisoč hlevčkov stoji,
na nebu tisoč zvezd gori.
O, le migljajte
skrivnostne večne luči sred neba,
vabite nas pred tabernakelj, pred Boga!

S. Elizabeta.

Ugovori zoper Marijino družbo.

3. Marijina družba in veselje.

(Dalje.)

Kakšno je razuzdano grešno veselje, lepo pojasnjuje tale zgled:

Sv. Anzelm imel je nekdaj prikazen. Videl je pred sabo zelo veliko reko, v katero se je stekala vsa nesnaga cele zemlje, da si ni mogoče misliti večje gnjusobe, nego je bila ta voda, ki je bila obenem tako dereča, da je z nepremagljivo močjo zagrinjala vse, ki so se ji približali, moške in ženske, stare in mlade, bogate in revne. Vse je pogoltnila umazana voda. V par trenutkih pa so se ti potopljeni zopet prikazovali na površju in nekoliko plavali, pa so se zopet potopili. To se je neprenehoma ponavljalo. Svetnik čudeč se, vpraša, s čim se ti ljudje žive. Dobil je odgovor, da je njih hrana blato v tej vodi ter da imajo to

svojo jed in pijačo za največjo sladčico. Štejejo se za zelo modre in srečne, da morejo to uživati. — Kdo ne razume sam od sebe te prikazni? Ta reka pomeni svet, v katerem iščejo zaslepljeni in meseni ljudje počutnega veselja in tako pozabijo na nebeško veselje.

Ozrimo se sedaj na Marijino družbo. Ali res terja take težkih reči od svojih udov, da bi se moral človek odpovedati vsakemu, tudi dovoljenemu veselju? Družba zabranjuje samo pregrešno in nevarno veselje, povrača pa udom to zgubo z obilnejšim in višjim veseljem.

Ali ni veselje, če človek zatre hude strasti ter dobi prostost božjih otrok, da more brez zadržka s hitrimi koraki stopati po poti proti svoji pravi domovini, hoditi po besedah psalmistovih od čednosti do čednosti (Ps. 83.)

takorekoč „teči po potu božjih zapovedi“ (Ps. 118.)? Kaki sužnji svojih strasti so grešniki! Sužnji napuha, lakomnosti, nečistosti, požrešnosti . . . Zgubljeni sin je v ti sužnosti svinje pasel! Marijina družba ne terja drugega, kakor izpolnjevanje božjih zapovedi. Ali niso božje zapovedi sladak jarm, ali ni breme Kristusovo lahko? Kolik mir vživa dober družbenik, dobra družabnica! Saj je „dobra vest — vedna gostija!“

Bog noče, da bi mu kdo služil z žalostnim srcem, on je dovolj bogat, da poplača svoje in Marijine služabnike! „Velik mir imajo, kateri ljubijo božjo postavo.“ (Ps. 118. 165.) Vsa-kemu pravemu otroku Marijinemu veljajo v polni meri besede Gospodove: „Veselite se in od veselja poskakujte, ker vaše plačilo v nebesih je obilno“, „veselite se, ker so vaša imena zapisana v nebesih“. In sv. Pavel opominja: „Veselite se v Gospodu, zopet vam rečem, veselite se, vaša spodobnost bodi znana vsem ljudem!“ Takega veselja v Gospodu obilno deli Marijina družba.

Veselje v Marijini družbi je v prvi vrsti duhovno veselje. Lepo popisuje papež sv. Gregor razloček med telesnim in duhovnim veseljem rekoč: „Po telesnem veselju je poželjenje silno, dokler ga človek nima; ko ga

doseže, se ga kmalu naveliča. Duhovno veselje pa človeku preseda, dokler ga nima; ko ga okusi, rastejo želje po njem; ko ga vživa, čuti še lakoto po njem, in kdor ga je lačen, ga vedno bolj vživa . . . Dokler človek tega veselja nima, ga ne more ljubiti, ker ne pozna njegove slasti. Kdo more ljubiti, kar mu je neznano?“ (Hom. in Dom. infra Oct. Corp. Chr.)

Ena kaplja duhovnega veselja odvaga vse ničemerno, nevarno in pregrešno veselje.

To nam potrjujejo svetniki. Mučenci so v največjih mukah prepevali od veselja. Sv. Jeronim popisuje prvega puščavnika svetega Pavla, ki je kot mladenič šel v puščavo. Ko je pri studencu sedeč zavžival kos kruha, mu je bilo srce tako veselo v Bogu, da se mu je obraz svetil od notranje radosti, kakor če bi bil okušal vso rajsko sladkost. Sv. Frančišek Ksaverij je ves truden od apostolskega dela pri spreobračanju nevernikov vžival toliko notranje tolažbe, da je klical ves razvnet: Dosti sladkosti, Gospod; ne več, ne več! . . . Sv. Avguštín je delal ostro pokoro za svoje mladostne pregrehe, pa ta pokora mu je bila vir duhovnega veselja. Rekel je: „Izkusil sem večje veselje, če sem objokoval četrť ure svoje grehe pred podobo Križanega, kakor cel mesec pri gledališčnih predstavah.“

A. J.

Sveti večer.*)

O davno zaželjeni čas,
o sreča prevelika!
Usmilil se je Večni nas,
poslal Odrešenika.

Pastircem angel je najpred
oznanil te skrivnosti:
Zveličar je prišel na svet;
sladkost nad vse sladkosti!

Dobrotno dana nam z neba
pomoč je v hudi sili:
kot dete v jaslicah smehlja
se Jezušček premili.

Komu v ljubezni zdaj srce
zanj radostno ne bije,
ko slavonspevov zadone
mu rajске melodije? —

Pastirci k jaslicam hite,
nad Detetom strmijo,
veselja točijo solze
in molijo Mesijo.

Z veseljem danes tudi mi
vsi predenj pokleknimo,
mu dajmo svojih src dari:
ponižno ga molimo!

Br. Gervazij.

*) Ta pesem je prikladna za petje, če dobi kakega skladatelja.

Marija — rešiteljica.

Krasne so besede sv. Bernarda, ki jih je govoril svojim menihom na praznik Marijinega rojstva, na Mali Šmaren: „Moji sinovi!“ jim je rekel, „Marija je lestvica grešnikov. Le v njo zaupam in ona je edino moje upanje!“ In

bom še imel, dolžan sem zahvalo njej — brezmadežni Spočeti.“

O, ko bi moglo govoriti zidovje neštevilnih Marijinih svetišč! Vsak kamen bi nam vedel povedati, koliko ozdravlencev je že tu hvalilo

Poseten častilec Marijin.

Jož. Kerčon

Župnik Jožef Kerčon,

ustanovil prvo Marijino družbo na Kranjskem, pri nunah v Škofji Loki leta 1864.

zopet: „Za Jezusom je edino moje upanje Marija!“

Jeli na svetu Marijin častilec in sploh kak veren katoličan, ki bi ne pritrdil tem besedam?

Veren katoličan mora priznati, če hoče biti pravičen: „Za vse kar imam, kar sem in kar

njo, ki je „zdravje bolnikov“. Pripovedovalo bi nam to nemo zidovje, koliko izpreobrnencev je tu zahvaljevalo „pribežališče grešnikov“, ker so po njeni priprošnji dobili mir vesti.

Med neštevilnimi dokazi milosti, ki jih je izkazala Marija, navedimo danes čudapolno in

ganljivo zgodbico. Popisal jo je l. 1898. v svojem pismu nek francoski pater družbe Jezusove do svojega nemškega tovariša. Zato smemo verjeti, če tudi ima zgodba samo človeško verjetnost, da je resnična. Pismo slove:

Mesto Marzelj (Marseille) na Francoskem pač ne spada med ona mesta, o katerih bi smeli trditi, da je njega prebivalstvo posebno pobožno in verno. A vkljub temu so tudi v tem mestu plemenite in dobre duše. Včeraj sem obiskal neko družino in ginjen sem jo zapustil. Izvedel sem sledečo spodbudno dogodbo:

Ob Kanarskih otokih se je pred šestimi meseci ponesrečila neka francoska ladja. Veliko število potnikov in pomorščakov je utonilo v valovih. Komaj dvajset oseb je bilo rešenih, med njimi tudi neki častnik. Ta je bil rešen na čudapolni način.

Več ur se je že boril z valovi. Dasi je znal jako dobro plavati, bil bi kmalu utonil, ker so mu moči že pojemale. A kar naenkrat zadene z glavo na neko trdo stvar. Nevedé, ob kaj je zadel, je pograbil za stvar. Videl ni ničesar, ker ura je bila 11 zvečer, in noč nad vse temna.

Stvar, katere se je držal, so zanesli s častnikom vred morski valovi na obrežje v neko jamo, kamor je priplavalo tudi šest drugih ponesrečencev.

Ko je napečila jutranja zora, je zagledal častnik stvar, ki ga je rešila gotove smrti v morskih valovih. Strmel je in ž njim vred i njegovi rešeni tovariši. Rešilen zanj je bil namreč — star kip Matere božje, ob katerega je ponoči zadel in katerega se je oklenil ter srečno priplaval na morsko obrežje. Iz dna duše se je zahvalil Mariji — po kateri je bil rešen gotove smrti v morskih valovih.

A čudno! Pri tej rešitvi je bilo še drugo

čudno „naključje“. Osemletna hčerka rešenega častnika je že dlje časa vsak večer, predno je zaspala, molila molitvico, v kateri je prosila Brezmadežno, naj varuje njenega očeta. Molitvico je zložil hčerki oče sam.

Oni večer, ko se je ponesrečila ladja, na kateri je bil oče častnik, se je pa mati, častnikova žena, nenadoma vzbudila iz prvega spanja. Spomnila se je takoj, da je hčerka ta večer pozabila moliti molitev za očeta na morju. Mati je vstala, zbudila hčerko in jo spomnila, naj moli vsakdanje večerno molitvico za očeta. In hčerka je molila očetovo molitvico „Pomočnici kristjanov“, naj ščiti očeta.

In, glejte, čudo! Ravno ob uri, ko je hčerka pričela moliti, je oče zadel na Marijin kip, kateri ga je rešil.

Ko so na otoku doznali o res čudežni rešitvi častnikovi, prišli so s sprevedom po Marijin kip. Tamošnji škof bi bil rad obdržal ta čudežen kip, a pobožni častnik se ni hotel ločiti od Marije, po kateri je bil rešen na tako čudežen način.

Ravno to jutro, piše jezuit, je vsa rodbina opravila božjo pot k Materi božji in bila pri sv. obhajilu. Čudežni kip sem ogledal osebno in ga imel v rokah. Izdelan je iz papirnate tvarine in je visok 40 do 50 centimetrov. Pač lahko upravičeno vprašamo, kako je bilo na naraven način mogoče, da je tako mala stvarica toliko časa obdržala popolnoma utrujenega moža nad vodo?

Tako slove patrovo pismo.

Mater! Učite svoje otročiče v nežni mladosti sklepati ročice in pobožno moliti k Mariji. Če boste tako ravnale, prepričane bodite: ložje bodo otroci ohranili svojo nedolžnost in božji blagoslov bo nad vašimi družinami.

Brezmadežni Devici slava!

(V spomin Marijine slavnosti, ki so jo obhajale vse ljubljanske Marijine družbe 20. novembra 1904.)

Marijin dan,
prelep, krasan,
prehitro si od nas odplul,
spominov sto si v dušo vsul,
začrtal si poteze jasne,
naslikal si prizore krasne.
Res, bil si lep, bil si krasan,
Marijine proslave dan.

Popoldan je — —
Kristalno čist je nebni svod,
ni dokončan še solnca hod,
počasí, zložno se pomiče,
kof da mu je ločitve žal,
in z žarki zemlje se dotiče,
poljublja senco zemskih tal,
in pazno kot zvedav otrok
po velemiru zre okrog.

Zdaj — zdaj Brezmadežno zazre
in žarkov tisoč vanjo vpre;
poljublja ž njimi kip Marije,
krog glave venec zlat ji vije.
Kako je lepa, divna, krasna! —
Sinovi zvesti jo neso —
ob vznožju lilije cveto;
otrôk jo spremlja pesem glasna.
Iz tisoč vernih src doni:
„Marija, mati naj živi!“

Sinovi, hčere Materi slede.
Vsem častni znak na prsih sije,
ponosno gledajo na kip Marije
in potom ji prisego govore.
V svetišče je dospel sprevod.

Akordov sto se združi v melodijo,
ki v valčkih mehkih plove pred Marijo.
Za spevom spev vzhiteva pred oltar.
Brezmadežni v podnožje siplje dar,
In verno ljudstvo poje in prepeva,
da strop odmeva.

Čuj, pesem ta razločno govori:
„Slovenski rod Brezmadežni živi!“ — —
Končano je.

Marijin kip nak ljudstvom zablesti,
„Magnificat“ — slovesno sadoni.
Srce se taja, spev ti v dušo lega,
in zdi se ti, da si se vzpel v nebo,
veselja solza orosi oko.

Kar je v svetišču kip Marijin bil,
večerni mrak naravo je ovil,
noči kraljica je na svod priplula,
da pred Marijin kip bi žarke vsula.
Zdaj jo zazre.

Milobna luč Brezmadežno obsije,
čarobni žar ji slave venec vije.
In zvezd nebroy na nebu zamiglja.
Kako se gibljejo v višavi jasni,
zvrščujejo nad kipom v slavolok se krasni
nad njo, ki čista je, brez madeža.
In dalje, dalje se sprevod premiče,
Brezmadežno proslavlja petja glas,
gorečih sveč ognjen se vije pas.

Brezmadežna med cvetkami stoji,
na zemljo gleda, zemljo blagoslavlja —
slovenski rod pa kliče in ponavlja:
„Brezmadežna Devica naj živi!“

S. Elizabeta.

Večna molitev v lavantinski škofiji.

„Družba vednega češčenja“ za lavantinsko škofijo je izdala drobno knjižico (cena 10 vinarjev) z naslovom: „Večna molitev na čast presvetemu Rešnjemu Telesu v lavantinski škofiji.“ V njej je najprej lep in spodbuden pouk o potrebi češčenja Najsvetejšega, potem so dolžbe, kakó naj se molitev opravlja, za tem pa razgledno k a z a l o molitvenih dni po raznih

cerkvah in kapelah škofije. Molitveni dnevi so razdeljeni takó, da pridejo župnije ene dekanije zaporedoma na vrsto. Večje župnije imajo dva, največje pa tri dni skupaj molitven dan, da se izpolni celo leto. — Pričela se je večna molitev 1. adventno nedeljo v predmestni fari sv. Magdalene v Mariboru, kjer so prevzvišeni knezoškof sami izpostavili presv. Rešnje Telo.

Iz Rima, 29. nov. Danes, ko berete to moje skromno pismo, je preteklo ravno mesec dni, odkar sem stopil na to sveto zemljo večnega mesta. Prvi dan sem marsikam zašel po teh mnogobrojnih ulicah in potih, pa če je bila tudi to izguba pravega pota, vendar ni bila izguba časa in veselja. Saj sem si mislil: po vseh teh neštetih potih in ovinkih so bržkone hodili oni veliki rimski blaženci, ki se sedaj že vekomaj veselje pri nebeškem Očetu. — Ali po preteku štirih tednov je dobilo rimsko mesto tudi zame že bolj domače lice. Najrajše me ob prostem času zanese noga tja k veličastni cerkvi sv. Petra. Kako veličastno bi moralo biti na tem svetem kraju šele osmega decembra letošnjega leta, ko se že cele mesce razgrinjajo okrasni in pritrjujejo električne luči po vsem mogočnem prostoru. Vsak svetniški kip, katerih je v stenah postavljenih vsepolno, se bo žarel v svetlobi in umetnem cvetju. Nad vse krasno je ozaljšana bronasta soha sv. Petra, ki stoji na desni strani njegovega groba. Ali cerkvena slovesnost bo gotovo še daleko presegala to zunanjo lepoto in svečanost. Po vseh rimskih cerkvah pa se sedaj vrše nekaki tri-dnevni misijoni, pri katerih naj bi ljudstvo molilo zlasti za to, da bi jim Brezmadežna izprosila solze spoznanja in žalovanja nad grehi. V kateremkoli času ali v katerokoli cerkev stopim, nobene ne najdem brez molilcev. In nekam toplo mi je pri srcu, ko vidim med njimi tudi moške kakor ženske, gosposke kakor preproste osebe. Kdor v Rimu moli, ta moli v resnici in duhu; ali pa se vede tako, da bi bilo zanj in za cerkev bolje, da je zunaj nje. Kjer je mnogo solnca, tam seveda ne more biti brez sence. V naši cerkvi „S. Maria dell' Anima“ pa se od ranega jutra do zadnje svete maše ob osmi uri neprenehoma vrste pobožni

molivci drug za drugim in marsikdo izmed teh prejme tudi sv. Rešnje Telo. Ko sem že pri „Animi“, naj omenim še to veselo vest, da je naš kolegij, oziroma njegov rektor, prejel včeraj, 18. nov., od sv. Očeta njegovo lastno veliko fotografijo z lastnoročnim podpisom In zakaj? Naj pojasnem vrstice, ki so bile sliki pripisane v latinskem jeziku. „V spominu, da smo bili ravno pred dvajsetimi leti 1884. leta 18. novembra kakor mantovski škof, gost Vašega kolegija ‚dell Anima‘, pošiljamo Tebi (rektorju) in vsem, ki so s teboj, apostolski blagoslov.“ Kako živ in hvaležen spomin za tako majhno gostoljubnost enega dné, ki so ga preživeli sv. Oče v „Animi“. Mimogredé povem še to, da so tudi naš prevzvišeni gospod knezoškof po svojem zadnjem obisku v tem kolegiju še vsem gg. kaplanom v najlepšem spominu; „to je prijatelj sv. Očeta“ se je nekoč izrazil rektor sam. — Sedaj pa še nekaj, kar bo kakor nalašč za Vašo misel. Na gregorijanskem vseučilišču, kamor hodim poslušat cerkveno pravo, je sloviti učenjak P. Wernz zlasti toplo govoril o Marijinih kongregacijah in njih blagodejnem vplivu. „Edina pot v sedanjih razmerah, po kateri bi mogli rešiti mladino, zlasti visokošolsko, je na eni strani Marijina kongregacija, na drugi pa javno predavanje o verskih rečeh, kamor naj bi prihajali v prvi vrsti oni, ki se po nepotrebem mučijo z mnogimi dvomi in presodki o veri in cerkvi. Profesor bogoslovja na vseučilišču naj bi v gotovih dneh in urah prevzel to težko a hvalevredno nalogo.“ Tako sodi učeni pravoslovec. Kajneda, pri nas doma pa se, hvala Bogu, Marijine družbe že v jako lepem cvetu? Ne? Seveda, ravno pomladi, ko je vse v cvetju, je treba spretne roke skrbnega vrtnarja, da lepo uredi in prestriže neštete veje in vejice, da vzrasejo po njegovi volji. In za

to delo v Marijinih družbah se z Vami vred trudi še toliko drugih dobromislečih in gorečih src, da lepi uspehi gotovo ne bodo izostali. Jaz pa zasedaj ne znam pomagati drugače, kakor da v iskreni molitvi prosim obilnega blagoslova Vam in plemenitemu delu za Marijino družbo! Naposled sprejmite še najodkritosrčnejši pozdrav od vdanega **Silvina.**

Iz Rima. Velike slovesnosti so se vršile in se še vrše ta teden na čast Brezmadežni. Že 30. nov. so otvorili velik marijanski shod. Navzočih je bilo 11 kardinalov, mnogo nadškofov, škofov in drugih odličnjakov. Pozdravni govor je govoril kardinal Vanutelli. Sv. oče je poslal zborovalcem svoj blagoslov. — Začetkom tega meseca so otvorili mednarodno marijansko razstavo, katero je obiskalo na tisoče ljudstva. Najslovesnejše pa je bilo v večnem mestu na praznik Brezmadežne, 8. dec. Sv. oče je prišel z velikim spremstvom kardinalov, nadškofov in škofov, ki so iz vseh krajev prihiteli te dni v Rim v cerkev svetega Petra. Brezštevilna množica ljudstva ga je živahno pozdravljala. Sv. oče je odkril najprvo na kornem oltarju kip Brezmadežne, katerega so okrasili z novim diademom, v kojega je vpletenih 12 brilantnih zvezd, nato je daroval pontifikalno sv. mašo in podelil nazadnje papežev blagoslov. Na posebnih prostorih so prisostvovali sv. maši rimski plemenitaši, grofica Trani in poslaniki tujih držav pri Vatikanu. Ob 1/2, na 1 se je papež povrnil v svoje stanovanje. Zvečer so bile vse cerkve po mestu, samostani in mnogo drugih zasebnih stanovanj, krasno razsvetljene. Nepregledna množica je hodila po mestu in si ogledovala razsvetljavo.

V Florenci so napadli ondotni socialni demokratje ondotne bogoslovce in jih trpinčili. Pobjjali so cerkvena okna s kamni, razbili po mestu več svetniških kipov in jih oropali lepoticja in vseh dragocenostij. Orožniki so zastražili stolnico, da niso mogli vdreti vanjo. Nekega bogoslovca je hotela surova druhal vreči v reko Arno, a se mu je posrečilo ubežati. Vzrok teh izgredov je propad socialistov pri zadnjih volitvah.

V Mariboru so pričeli na prvo adventno nedeljo vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa v predmestni župni cerkvi sv. Magdalene. Pre-

vzvišeni gospod knezoškof so sami izpostavili Najsvetejše in potem darovali tiho sv. mašo. Cel dan so prihajali verniki v obilnem številu častit Najsvetejše. Do novega leta se bo molilo sv. Rešnje Telo v Mariboru in sosednjih farah, po novem letu bodo pričeli moliti je po dekanijah, katerih je v lavantinski škofiji 24.

V Litomericah je prestopil v katoliško cerkev protestanški pridigar in profesor dr. Ludovik Seidel. Obiskoval bo sedaj ondotno semenišče, kjer se bo učil bogoslovja in bo posvečen v mašnika.

Proč od Rima. Zelo se trudijo protestantje in njim podobni ljudje, da bi kolikor mogoče veliko katoličanov pripravili k odpadu. Dosegli so že precej uspehov, a vsi ti se ne dajo primerjati z denarnimi žrtvami, katere so imeli. In zato zdihujejo protestanški pastori po raznih shodih. Hudo so tožili na shodu, ki ga je imela „evangelska zveza“ v Draždanih. Najbolj strupeni listi, ki delajo za protestantizem, so pa malo razširjeni, tako ima list „Wartburg“ le okoli 1700 naročnikov. Tožili so, da se nekateri protestanški listi premalo brigajo za odpadništvo; da se mora imeti z ljudmi, ki jih hočejo pridobiti za čisti evangelij, veliko potrpljenja itd. — Tudi pri nas na Kranjskem pišejo liberalci v „Slov. Narodu“ v smislu protestanških listov za odpad. Upajmo, da ne bo njihov poziv nobenega izneveril edino zveličavni katoliški Cerkvi.

V Bolcanu se je vršil 24. novembra shod duhovnikov tretjerednikov in voditeljev III. reda. Ta prvi shod je bil dobro obiskan. Tirolski škofje so brzojavno pozdravili zborovanje, ki bo gotovo mnogo dobrih sadov obrodilo.

Volitve na Laškem so izpadle za revolucionarne stranke in za prostozidarje jako slabo. S pomočjo katoličanov, ki so se udeležili letos prvič volitev v večjem številu, je zmagala Giolittijeva (vladna) stranka. Zato kar pihajo jeze socialni demokratje in framasoni. Njih list „Revue“ piše, da je bil izid za framasoni zato tako ugoden, ker sta se zblížali Cerkve in država. Ravno sedaj, tako zdihuje ta list, ko smo nameravali uvesti ločitev zakona in iztrgati Cerkvi šolo ter po zgledu naših francoskih bratov pričeti boj proti redovom, se je morala roditi ta satanska misel o spravi med

Cerkvijo in državo, ki nam je prekrizala vse naše načrte. — To so odkrite besede o frama-sonskih namerah! — Sedaj se katoličani prav pridno udeležujejo občinskih volitev. V največjih mestih laških so dobili večino.

Iz Francoskega Framasoni postajajo vsak dan bolj predrzni ter žalijo najhuje verski čut francoskih katoličanov. Ministerski predsednik je že predložil zbornici načrt za ločitev cerkve in države. Da bode brezverska večina poslancev to odobrila, je umevno. — Parški občinski svet pa je z 21 glasovi večine sklenil, da po-

stavi brezvercu de la Barre spomenik ravno nasproti cerkvi Jezusovega Srca, kamor Francozi najraje prihajajo. Imenovani človek je bil obsojen od francoske zbornice, ker je razbil podobo Križanega.

Kitajsko. Iz Šangaja poročajo, da so nedavno umrili ona dva morilca ki sta umorila belgijskega misijonskega škofa Verhanghena.

Na Španskem se je sestavil poseben odbor najvplivnejših mož, ki bo deloval na to, da se iztrebi iz španske armade dvoboj Na čelu gibanja je baron de Albi iz Barcelone.

Duhovniške vesti v ljubljanski škofiji: Gospod Jožef Knific, župni upravitelj v Tomišlju je postal prvi župnik v tej novi župniji. V nedeljo 27. pr. m. so ga presvetili gospod knezoškof slovesno umestili. Slavnosti se je udeležilo mnogo vernikov. — G. Alojzij Podobnik, župni upravitelj v Gojzdu pri Kamniku je postal župnik ravnotam. Župnija Žabnica je podeljena g. Karolu Čik, mestnemu kapelanu v Višnji gori. Predsednik „Katol. društva rokodelskih pomočnikov v Ljubljani“ je postal g. katehet Alojzij Stroj, podpredsednik pa g. profesor dr. Alfonz Levičnik.

Umeščen je bil v ponedeljek 12. t. m. na župnijo Gojzd č. g. Alojzij Podobnik.

Umril je v Planini pri Postojni knez Windischgrätz. Bil je jako odločen katoličan, ki se ni nikdar sramoval očitno pokazati svojega verskega prepričanja. Pri vseh večjih prireditvah katoliških je stal v prvih vrstah. Kako ga je vse spoštovalo, je pokazal veliki pogreb 1. dec. Pokopali so ga ob spremstvu 15. gg. duhovnikov naš presvetli gospod knezoškof, ki so mu v slovo govorili ganljiv nagovor ob grobu. Pokoj njegovi duši!

Novo pokopališče so dobili v Krškem. Blagoslovil jo je ondotni g. mestni župnik Ivan Renier.

V Šmartnem pri Slovenjem gr. dcu so imeli mladeniči štajerski veliki shod. Udeležilo se ga je nad 300 vrlih fantov in lepo število slovenskih mož.

Duhovske vesti iz Štajerskega. Umril je v Mariboru bogoslovec prvega letnika g. Anton Goričan. Župnik v Zavednjem je postal g. Ivan Rožman, dosedaj kapelan v Mozirju, župnik v Polju pa g. Anton Drofjenik, kapelan pri Mali Nedelji.

V Celovcu je slovesno blagoslovil mestno župno cerkev mil. gospod knez in škof dr. Kohn. Cerkev se je popravila s prispevki dobrotnikov.

V Dolenjvasi pri Ribnici so blagoslovili novo zastavo za deklško Marijino družbo.

V proslavo Brezmadežne so se vršile tudi po naši deželi lepe slovesnosti, posebno v Ljubljani. V stolnici so 8. dec. opravili pontifikalno sv. mašo premilostni gospod knezoškof in podelili koncem sv. opravila vernikom papežev blagoslov. — V frančiškanski cerkvi so imeli vso devetdnevno lepe cerkvene govore v čast

Brezmadežni! Na praznik je daroval slovesno sv. mašo mil. g prelat in generalni vikar Flis. Med sv. mašo je na koru svirala vojaška godba. Ob 6. zvečer so priredili frančiškanski bogoslovci slavnosten večer, pri katerem so v šestih jezikih (latinsko, slovensko, nemško, hrvaško, češko in laško) proslavljali nebeško Kraljico. — Prav lepo so praznovali tridnevnicu z govori v cerkvi presv. Srca in Jezusovega na Rakovniku. A tudi na deželi niso zaostajali v pobožnosti in slavnostnih prireditvah. Slavnostne večere so napravile Marijine družbe na dan 8. dec. v Kranju, Radoljici, Škofji Loki, v Kamniku in Novem mestu pa 11. t. m. Slovenci na Dunaju so 11. dec. praznovali to slavje v prenovljeni cerkvi sv. Antona s cerkvenim govorom in z nabožnimi pesmimi o devici Mariji. Hrvatje v Zagrebu pa so na čast Brezmadežne „kraljice hrvaške“ z zastavami 7., 8. in 9. okrasili svoja poslopja. Tako je slovensko ljudstvo pokazalo tudi ob tej priliki, kako časti in ljubi Brezmadežno.

„Brezmadežna Devica“ je naslov drobnik knjižici, ki je izšla ravno pred praznikom brezmadežnega spočetja. Spisal jo je Jožef Valjavec, duhovnik selezijanske družbe. Cena 20 vinarjev. Priporočamo.

* * *

Iz Predoselj nad Kranjem. Po pravici se je dne 30. oktobra naša župnija odela v praznično obleko. Saj je imela v svoji sredi ljubljeneega nadpastirja, premilostnega gospoda knezoškofa, ki so nam prišli blagoslovit krasno novo zastavo mladeniške Marijine družbe, in z novim ognjem ogret Marijine sinove skoro cele kranjske dekanije, ki so se zbrali tukaj k lepi slovesnosti. Prišli so premilostni knezoškof že v soboto popoldne, in so ta dan, kakor tudi v nedeljo zjutraj obilno spovedovali, ob 10. pa so imeli tudi pridigo. — Popoldne tega dneva pa se je razvil v veličasten praznik Marijin. Mladeniči Marijinih družb kranjske dekanije so se začeli zbirati na okrašenem prostoru pred župniščem, da se od tod s svojim nadpastirjem podajo v cerkev. Zbralo se jih je nad poldrug sto. Sijaj slovesnosti so povisale družbene zastave iz Gorič, Preddvora, Šenčurja in Šmartna pri Kranji, ki so spremljale v cerkev svojo novo tovaršico, katera je bila sedaj

še zakrita. Ko stopimo v cerkev, nam iz zelenja umetno spleteno ime Marijino, viseče na vencih izpod cerkvenega stropa, jasno oznani, da se tu zbrani mladeniči hočejo danes na slovesen način pokloniti svoji Materi. Sedaj najprej premilostni gospod knezoškof blagoslovijo novo zastavo, ki se koj na to ponosno dvigne sredi svojih krasnih tovaršic. V govoru, ki na to sledi, kažejo Presvetli na boj, ki ga mora bojevati dober mladenič med današnjim svetom. Pokažejo mladeničem njihove sovražnike (slaba tovaršija, ponočevanje, pijančevanje, nečistost), pa dajejo mladeničem tudi srčnost, ko jim pokažejo še močnejše prijatelje njihove (dobri starši, duhovniki, Marija sama). Zares, ta misel mora osrčiti mladeniča, če mu hoče začeti upadati pogum. V cerkvi so imeli mladeniči odločen primeren prostor v prezbiteriju, ki je pri nas kaj obsežen; semkaj so si mladeniči prinesli tudi harmonij, in tukaj sami odpevali pri petih litanijah, nazadnje pa še zapeli zahvalno pesem. Na to se zopet razvije spreved iz cerkve, da spremimo ljubljeneega nadpastirja nazaj v župnišče. Pri slavoloku pred župniščem se vstopijo mladeniči s svojimi zastavami v špalir, in tukaj se Premilostnemu zahvali predsednik Marijine družbe s krepkimi, navdušenimi besedami.

Premilostni so bili vedno veseli teh odločnih besed iz ust mladeniča, ter so se slednjič s par osrčujočimi besedami poslovlili od sinov Marijinih.

Naša Marijina družba ima pglavitni praznik Vnebovzette Marijino, in kot drugega patrona svetega Alojzija. Zato tudi nova zastava nosi te dve podobi. Podoba Marijina je vezana na zlatem brokatu, in obdana z bogato zlato-vezanim nakitom. Na prvi strani se med okraski vije trak z napisom: „Sinovom svojim kaži pravo pot!“, druga stran pa nosi napis: „Mladeniška Marijina kongregacija v Predosljih, ustanovljena l. 1896“. — Lepoto zastave povzdigne še belo-rdeč trak z napisom: „V Marijinem letu 1904“. — Da smo si mogli napraviti to krasno zastavo, ki stane nad tisoč kron, imamo se zahvaliti umrlemu županu g. Janezu Zabretu, ki nam je naklonil velik dar v denarju, in pa našemu nepozabnemu umrlemu župniku č. g. Jožefu Kerčon-u*, ki nam je za

*) Ker je 27. aprila 1903 v Predosljih umrl župnik Jožef Kerčon kot nunski katehet v Loki že pred pol stoletja deloval za zopetno oživiljenje Marijinih družb, izdal leta 1868 družbeni molitvenik „Pravi Marijin služabnik“, in

napravo zastave volil še večji znesek v svoji oporoki. Naj prejemata oba ta častilca Marijina plačilo pri njej v nebesih!

V Polšniku, v litijsko-šmartinski dekaniji, na desnem bregu Save, med žel. postajama Sava in Zagorje ob južni železnici smo letos zidali novo cerkev v spomin petdesetletnice razglasenja Marijinega brezmadežnega spočetja. Zato smo se farani že pripravljali celih šest let. Vsega drugega smo dovolj nabavili, samo z denarjem smo bili bolj slabo založeni, a zaupajoč na božjo in Marijino pomoč smo vendar letos začeli. Rekli smo: „Za Marijino čast, naj velja, kar hoče, vsaj bo gotovo Gospod in njegova brezmadežna Mati z nami!“ Trkali smo na dobra srca, a ta niso bila trda, in dobre roke so položile marsikateri dar, za cerkev in Marijin oltar. A še moramo trkati, ker imamo še mnogo poravnati in za potrebno cerkveno opravilo skrbeti, da bo cerkev dostojno bivališče našega Gospoda in brezmadežne Gospe lurske.

Delo smo začeli drugo nedeljo po Vel. noči. Razrušiti smo morali staro cerkev, ki je stala že nad 400 let, kopati je bilo treba za temelj in vso prst stran voziti in 3. majnika se je položilo prvo kamenje v temelj. Binkoštni ponedeljek je bil že posvečen temeljni kamen od velč. g. dekana Antona Žlogarja in zahvalno nedeljo 6. nov. bilo je delo toliko dovršeno, da jo je isti velč. gospod cerkveno blagoslovil.

Ljubi Marijini častilci, ne veste, kako je bilo pri nas ta dan lepo in veselo! Cel teden smo pripravljali v cerkvi in okrog nje. Postavili smo za silo noter tri stare oltarje. Dekleta so napletle mnogo lepih vencev za cerkev, oltar in mlaje. Fantje so postavili mlaje in kupili nove zastave. Zahvalno nedeljo se je zbralo mnogo vrlih častilcev Matere božje. Ko se je izvršilo cerkveno blagoslovljenje prenesli so č. gospodje v procesiji iz lurske kapelice sv. Rešnje Telo, dekleta Marijine družbe pa prelepo podobo Marije lurske za veliki oltar. Marsikatero oko se je rosilo ob tem slovesnem sprevodu. G. dekan so nam kratko razložili pomen cerkvenega blagoslovljenja in nas

s svojimi govori kakor posebno z izdajanjem več „Šmar-nic“ se v svojem dušnopastirskem delovanju pokazal posebnega častilca Marijinega, prinaša danes pri tej priliki „Bogoljub“ svojim bralcem njegovo podobo.

(Opomba uredništva.)

vnemali za Marijino čiščenje in ljubezen, potem so opravili v novi cerkvi prvo slovesno sv. opravilo ob asistenci 8 duhovnikov, na koro so pa prav lepo peli domači pevcji in gospodje iz Ljubljane. Reči moramo: „To je bil res Gospodov in Marijin dan!“ Tem potem zahvalujemo vse dobrotnike iz sosednih župnij, Šent Jurija, Gonjšice Dol, Šmartna, Save, Litije, Ljubljane in drugod, ki so nam pri cerkvi pomagali na ta ali drugi način. Ljuba brezmadežna Gospa naj Vam vsem svoj materni blagoslov da! — Vsi drugi dobri Marijini častilci pa pridite radi v naše gore in pokažite za Marijo dobro in vneto srce! Glejte, naša nova cerkev je prva v naši škofiji, ki je posvečena Marijinemu brezmadežnemu spočetju in lurski Gospej.

Glas iz Marijine družbe v Trstu. Skromne naše moči ne premorejo popisati zadostno čustev, katera te dni navdajajo naša srca. Dnovi, tedni, meseci so že minili, in kako nam je še v živem spominu slovesnost skupnega obhajila po opravljenih duhovnih vajah v lanskem letu. Tedaj so sam premil. škof darovali v naši sredi neprecenljivo nekrvavo daritev in podelili nam svoj pastirski blagoslov. Ni bilo dolgo temu — ob prazniku Marije Milostljive naše zaščitnice — ko so se zopet v armenski cerkvi mudili med nami, potrdili novo izvoljeni odbor naše družbe ter govorili nam o ljubezni, katero morajo gojiti Marijini otroci do svoje nebeške Matere in o pokorščini, katero smo dolžne svojemu višjemu duhovnemu pastirju. O da bi ta zadnji opomin o pokorščini in udanosti ostal globoko vtisnjen v našem srcu. Kako neki hočemo Mariji dopasti, ako ne spoštujemo in se zaupno ne pokorimo volji njega, ki je naslednik apostolov — katerega je postavil naš Zveličar v višjega pastirja naših duš — ki bo kakor tak moral po besedah apostolovih dajati račun za naše duše!? Njegovo dobro voljo, in ljubezen do nas ali nismo spoznali še posebno v okolščini, da je postavil na čelo naši družbi blagega skrbnega in vzornega voditelja, preč. g. kanonika Fr. Kosca. Ta gospod, če ravno že v letih, s kako mladeniško ognjevitostjo navdušuje nas ob mesečnih shodih k verskemu in čednostnemu življenju! Posebno skrb, ki jo ima do nas, pokazal pa nam je te dni, ko nam je priredil v čast Brezmadežni duhovne vaje in poklical v ta namen za govornika č. o. Alkan-

tara iz Novega Mesta. Kako so se lepo vsi shodi vršili ob času in v kraju, da nam se jih je bilo možno udeležiti v običnem številu. Tisočerna hvala za vse to našemu dobremu voditelju! — Cerkevne govore držal je č. oče, — kateremu se tudi ne moremo dovolj zahvaliti — pet dni zaporedoma začenci z 20 t. m. Zadnji dan pa, med mašo in pred splošnim obhajilom polagal nam je vneta govornik na srce, naj se medsebojno ljubimo. In res te ljubezni poleg pokorščine do svojih predstojnikov nam je najbolj treba. Kajti težko ima katera Marijina družba na Slovenskem toliko nujnega in važnega dela kakor ravna naša družba. Na tisoče slovenskih deklet mudi se v tem mestu v različnih službah. Kolike so nevarnosti za njihovo vero in poštenje. Naša družba pa ima ravno to posebno nalogo, da nedolžna dekleta varuje, izgubljena pa rešuje. Kako ji bo neki mogoče izpolniti to nalogo, če med njenimi družabnicami ne vlada ljubezen in mir. More li uspevati — ali sploh obstati kraljestvo med seboj razdeljeno? Nikakor. Vsaj tako zatrjuje Zveličar naš. Torej tudi ta opomin o ljubezni in o miru naj ostane globoko ohranjen v naših srcih. Gotovo se to zgodi. Saj naša srca so te dni vsa pripravljena slediti kamorkoli Zveličarju našemu. Pesem angeljev ob rojstvu Zveličarja: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje“ naj se te božične praznike tudi v naši družbi in v naših srcih vseuprek razlega. Ob koncu naj bode še izrečena srčna hvala požrtvovalni učiteljici v petju gospici Reichman. Kako lepo so te svete pesmi o božjem hramu donele in nam segale v srce. Sveto navdušenje, ki se je pri tej priložnosti porajalo v naših srcih, — da bi nikdar — ne zamrlo!

Op. ur. Iz vašega dopisa spoznamo in tudi sicer smo že slišali, da je pri Vas nekaj škofu nepokornih „Marijinih hčera“. Ako se niso v teh duhovnih vajah poboljšale in uklonile, zaslužijo pač, da se iz njihovih družbenih trakov spletejo vrvice, s katerimi se poženejo iz svetišča Marijine družbe, katerega skrunijo, kakor je nekdanj Gospod pognal nevredneže iz svojega tempelja.

Iz Zapog. No, pa dajmo še mi enkrat malo glasu od sebe! Mi se sicer ne moremo ponašati s kakimi mogočnimi slavnostmi, kakor se drugod, ker nas je malo. Uni teden smo pa imeli tudi tako lepo slovesnost, da jo že lahko naznamo svetu. Obhajali smo sv. misijon, ki sta ga vo-

dila č. gg misijonarja Nežmah in Flis. Ljudje so se ga takó pridno udeleževali, da so bili večinoma vsi skoro pri vseh pridigah. Takó je tudi prav. Le tisti imajo od misijona pravi dobiček in opravijo prav dobro skesano izpoved, ki so pri kolikor moč mnogih pridigah. — Sklepna slovesnost in procesija, katere se je udeležilo 9 duhovnikov z g. dekanom iz Kranja, je bilo pa za Zapoge naravnost imenitna. — Zadnja dva dneva smo po skupnem sv. obhajilu tudi skupno molili ono molitvico s popolnim odpustkom za zadnjo uro in se tako vsi naenkrat tega preimenitnega odpustka udeležili. V ta namen so se ljudem prej razdelile podobice z ono molitvico. Teh podobice se je doslej prodalo, kakor nam je urednik „Bogoljubov“ povedal, že celih 15.000. Le po njih še naprej! — kot sad sv. misijona se je takoj po misijonu vpeljala prenovljena družba treznosti. Že davno zaželjene sprejemne podobice te družbe se menda ravno sedaj izdelujejo, in mi jih hočemo kar frišne porabiti.

Zahvale za uslišano molitev.

A. B. iz Kranja se zahvaljuje milostnemu Jezušku iz Prage, Materi milosti, sv. Jožefu in sv. Jožefu in sv. Antonu, za srečno izvršeno operacijo. — S. L. v Šk. L. sv. Blažu, sv. Antonu in sv. Jožefu za ozdravljenje po opravljeni devetdnevni. — Marijina družabnica iz Lj. Jezusovemu in Marijinemu Srcu za pomoč v bolezni svoje sestre in za pomoč v zadevi dobrega imena. — I. G. z Jesenic, Jez. Srcu. Sv. Duhu, Materi dobrega sveta za uslišano molitev. — F. R. iz Ljublj. Srcu Jez. in Mar., sv. Ani, Sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Pavl. za pomoč v velikih stiskah. — M. O. Jez. Srcu in brez. Devici za dušne milosti v sv. misijonu. — M. N. Sveta dolžnost in obljuba me veže, da izrekam zahvalo za uslišano prošnjo Mariji brezmadežni in sv. Antonu Pad. in sv. Luciji za ozdravljenje oči.

Pozor!

Kdor želi „Bogoljuba“ razširjati, lahko dobi zadnje (24.) številke, ki bo izšla 28. decembra, toliko izvodov zastonj, kolikor jih želi. Samó piše naj na karti Upravništvu „Bogoljuba“ v Ljubljani: „Pošljite mi . . . . iztisev „Bogoljuba“ za agitacijo brezplačno!“ Spodaj naj zapiše natančno svoje ime, bivališče in pošto. — Te iztise naj potem razdeli zopet zastonj tistim, katere želi pridobiti za naročnike.

Prihodnja številka izide v četrtek, 29. decembra.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča sledeče nabožne spise:

RAFAEL

ali nauki in molitve za odraslo mladino.

Spisal **Jožet Kerčon**, duhovni svetovalec.

Drugi natis.

Najboljši molitvenik s pouki za odrasle
mladeniše in dekleta.

Cene: Platno z rudečo obrezo K 1'50, usnje
z rudečo obrezo K 1'60, usnje z marm. obrezo
K 1'60, usnje z zlato obrezo K 2'—, po pošti
10 vinarjev več.

Nevesta Kristusova

ali podučna in molitvena knjiga za
pobožne krščanske device.

Poslovanil **F. Bartol**, župnik. 101 Šesti natis.

Molitvenik s premišljevanjem in mnogoterimi na-
vodili za vse bogoljubne žene in dekleta.

Cene: Rudeča obreza K 2'48, marm. obr. K 2'48,
zlata obreza K 3'40, po pošti 20 vin. več.

Filoteja

Sv. Frančiška Saleškega

ali navod k bogoljubnemu življenju.

Po izvirniku poslovenil Anton Kržič.

Pobožnim vesnikom in vsem bogoljubnim
dušam v spodbudo.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obreza
K 1'80, zlata obreza K 2'40, po pošti 20 v. več.

Pot v nebesa

ali življenje udov tretjega reda sve-
tega Frančiška Serafinskega, ki med
svetom živijo.

Spisal **O. Nikolaj Mezarič**, frančiškan.

Peti natis.

Molitv. s potrebno razlago za slov. tretjerednike.

Cene: Rudeča obreza K 1'80, marm. obr. K 1'80,
zlata obreza K 2'40, po pošti 20 vin. več.

Ura

moliti in častiti Jezusa v ved-
nem češčenju presv. R. Telesa.

Sestavljena z nekaterimi molitvami za ude te
prelepe bratovščine in sploh za vse častilce pri
obiskovanju najsv. zakramenta ljubezni božje.

Cena trdo vezani knjižici 40 vin., po
pošti 5 vin. več.

Ravnokar je pričela izhajati
rusko-japonska vojska.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim
in rumenim plemenom se je začel. Go-
tovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosedanji
dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu
vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše
dežele, morale in požigale po evropskih pokrajinah, še ni
bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in ru-
menim človekom. — Zato se je odločilo založništvo „Dom
in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu
natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izhaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat
na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je,
da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo,
smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24
snopičev stane K 4'80. Pol letnika (12 snopičev) K 2'40. Po-
samezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravništvo „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporoča se skupno naročanje!!
Kdor naroči deset izvodov, dobi enoga zastonj!
**Na naročila brez naročnine se ne
bo oziralo!**

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. - Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

FRANJA CZERNY

umetniška vezateljica
v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor **masnih oblek, oltarnih prtov** itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 12-12

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Male dnevnice so pošle.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič.

Ali ste že naročnik „Slovenca“?

Ako še ne, naročite si ga lahko z vsakim dnem. Naročnina znaša za celo leto le 26 K ali mesečno 2-20 K. Naročnina naj se pošilja upravništvu „Slovenca“ v Ljubljani.

„Slovenec“ je najbolj razširjeni slovenski dnevnik ter prinaša sedaj mej drugim zelo točna, najnovejša obširna poročila o rusko-japonski vojski.

Naročite si pa lahko tudi

samo sobotno izdajo

ki stane za celo leto 7 K, za pol leta 3-50 K. S tem si lahko oskrbite za vsako nedeljo obilico najraznovrstnejšega berila.